

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπιτελεῖ διασταυρώσει των ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ Δρ. Ν. 8
» »	ἑξαμην. » 8
» τὰς ἐπαρχ.	ἔτησίᾳ » 10
» »	ἑξαμην. » 6
» τῶ ἐξωτερ.	ἔτησίᾳ φρ. 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Καλλόνησος (Isola Bella) εἰκὼν — Οἱ Ἀήρατοι ὑπὸ Ο. Φερε — Ρωσίδες Παρθέναι ἢ Σκηναὶ τῶν Μηδενιστῶν — Νεκρολογία, Στέφανος Σέρπος — Paris-Murcie, αὐτογράφα, κείμενον, εἰκόνες — Μυρία Ὅσα ἢ τὰ νεώτερα τῶν τεχνῶν, ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλολογίας — Βιβλιογραφία — Ἀόσις ἀνιγήματος κτλ.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις	Δεπ. 10
» ἐπαρχίαις	» 15
» τῶ ἐξωτερικῶ	» 25
Φύλλα προηγούμενα	» 50

Καλλόνησος (Isola Bella).

ΟΙ ΔΟΡΑΤΟΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΠΕΤΡΟΥ

ΥΠΟ ΟΥΚΑΒΙΟΥ ΦΕΡΕ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ καρ' αἶκον ἔρευρα.

(Συνέχεια)

Ἐν τούτοις ἡ καταγίγς ἐξηκολοῦθη ἐπιτεινομένη, χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ τις ὅτι ἠδύνατο μετ' οὐ πολὺ νὰ κωπάσῃ.

Ὁ ἄρμακτικός ἀνεμος τῆς θαλάσσης

πλήττων τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων τῆς κοιλάδος ἀπετέλει ἀπαισίαν βοήν. Τὰ μεγάλα δένδρα, κλίνοντα ἐσάρωνον τὸ ἔδαφος διὰ τῶν κλάδων τῶν.

Χαίρετε κατάλευκοι περικνημίδες, κομψὰ ὑποδήματα, μακροὶ γῦροι γυναικείων ἐνδυμάτων. Τὸ βορβορώδες ὕδωρ, ὀρμητικῶς βέων κατερρύπανε πάντα ταῦτα, εἰς ὧν τὴν ἐτοιμασίαν ἐβδομάδα ὅλην αἱ ταλαίπωροι εἶχον καταναλώσει. Χαίρετε μακραὶ ταινίαι, πετὰ καὶ ἕτερα ἐλαφρολογήματα τῆς γυναικείας πολυτελείας· ἀνηλεῆ ἐπέπιπτον κατ' αὐτῶν τοῦ βορβόρου τὰ

στίγματα. Γενικὴ ταρχῆ, γενικὴ σύγχισις, γενικὴ φυγή. Θεατῆς τις ἠδύνατο λίαν εὐλόγως, νὰ ἀποκαλέσῃ τὰς φευγούσας, στρατὸν Νυμφῶν τὴν ἐπιούσαν ἐρωτικῶ Βατερλῶ.

Ἡ Πετρούλα καὶ ἡ Γενεβιέθη μετὰ μεγάλου κόπου κατορθώσασαι ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὸ ψεῦγον πλῆθος, ἔσπευδον, τρέμουσαι ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς βουχῆς, πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τρόπον ὥστε ὁ Βαλεντίνος τὰς ἀπώλεσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ προσεπάθη ἔτι ἐν μέσῳ τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου νὰ τὰς ἐπιανεύρῃ.

Ἡ σύννοια, τὸ θλιβερόν τοῦ Καίσα-

ρος, ἐνεποίησαν θλιβεράν αἰσθησιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Γενεβιέβης. Ἡ δριμυτέρα συμφορὰ δὲν θὰ τὴν ἐλύπει τόσο, ὅσον ἡ σιωπηλὴ τῆς ὁδύνης τοῦ ἔκφρασις τοῦ ἀγαπῶντος αὐτὴν ἐργάτου. Κατεδίκαζεν ἑαυτὴν ὡς ἀδικὸν καὶ σκληράν. Ἐνόει ὅτι ἐκεῖνος ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν αἰσθημα εἰλικρινῶς τρυφερόν καὶ ἐκείνη τὸ ἀπέριπτε.

Αἱ σκέψεις καὶ οἱ ἔλεγχοι οὗτοι ἠῶξαν τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν τῆς ἡν, ὡς γυνὴ, ἐδοκίμαζεν ἐκ τοῦ σκότους, τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ψύχους.

Ἐβάδιζε ταχύτατα παρασύρουσα ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν Πετρούλαν, ἥτις ἔρριπτε περίτρομος τὰ βλέμματά της γύρω, ἀναμένουσα καὶ φοβουμένη νέον τινὰ κίνδυνον.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ τρομάξῃ ἀληθῶς.

Δύο ναυτικοὶ, μεθυσθέντες ἐκ τοῦ ἀφθόνου μελίτου, ἐνῶ αἱ δύο νεάνιδες ἐβάδιζον, τῆς ἔφραζαν τὴν δίοδον.

— Κύριοι!... φίλοι!... πρὸς Θεοῦ!... σὰς καθικετεύω, ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Γενεβιέβη.

Σαρδώνιος γέλωσ ἠκούσθη ὡς ἀπάντησις εἰς τοὺς ἰκευτικὸς τούτους λόγους, ὅτε, ἀνθρωπῶς τις, ὃν οὐδὲ εἶχον ἴδει οὐδ' ἀκούσει ἐρχόμενον καὶ μακρόθεν συνοδεύοντα αὐτάς, προχωρῶν πρὸς τοὺς μεθύουσας, τοὺς ἐχώρισε καὶ σύρων τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν τὸν δ' ἐξ ἀριστερῶν, τοὺς ἠνάγκασε ν' ἀφήσωσιν ἐλευθέραν δίοδον εἰς τὰς καταπεπληγμένας νεάνιδας.

— Ὅπισω!... ἀνέκραξε βροντωδῶς. Θεσίν! Θεσίν διὰ τὰς κυρίας! Μὴ ἐγγίση τις τὰς νέας αὐτὰς εἰδ' ἄλλως τὸν πνίγω!...

Ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Καίσαρος.

Χάρις εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην βοήθειαν, αἱ δύο ἄφρονες κατόρθωσαν νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον τούτου, καὶ ἐξακολούθησασαι τὴν πορείαν των δὲν ἐσταμάτησαν ἢ πρὸ τῆς πόλεως.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐσήμαινεν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς ἐσπέρας, τοῦτέστι ὥραν προκεχωρηκυῖαν. Ἐχωρίσθησαν ἐν τάχει, διευθυνομένη ἐκάστη εἰς τὴν οἰκίαν της.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν βεβυθισμένα εἰς τὸ σκότος καὶ ἐντελῶς ἔρημοι. Ἡ Γενεβιέβη ἦς ἡ καρδιά ἐπαλλε μέχρι βαθμοῦ ἀπειλοῦντος νὰ διαρρήξῃ τὸν στηθόδεσμόν της, ἐρρίγει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δοῦπον τῶν βημάτων της.

Ἐπρεπε νὰ διασχίσῃ τὴν πόλιν ἄπασαν ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Φολί ἐνθα κατῴκει.

Ἦσαν δὲ καὶ τότε αἱ ὁδοὶ ὡς εὐρίσκονται καὶ τὴν σήμερον. Ἀπόκέντρος

λίαν, τόσο, ὥστε καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων τῆς Διέπτης τὴν ἠγνόουν, παρεῖχεν ἡ ὁδὸς αὐτὴ καὶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, θέαν ἐντελοῦς ἐρημίας.

Οὐδὲν ἐργαστήριον, οὐδὲν δημόσιον κατὰστημα ἐκόσμηι τὴν ἐρήμην ταύτην ὁδόν.

Ἐν τέλει ἡ Γενεβιέβη ἔφθασεν εἰς τὰς βαθμίδας τῆς ἐξωθύρας τῆς οἰκίας των.

Μηχανικῶ κινήματι ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ συγχρόνως, φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της, παρετήρησεν ὅτι τὸ περιδέραιον ἔλειπε. Νέοι ἔλεγχοι; νέαι λύπαι.

Ἀνέγειρεν αἶφνης τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφάνη ὡς μὴ πιστεύουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Τῇ ἐφάνη ὡς νὰ ἔβλεπε φῶς εἰς τὴν πρώτην ὀροφὴν.

Μετ' ὀλίγον ἐπέσθη ὅτι δὲν ἵπατῶντο οἱ ὀφθαλμοὶ της. Πράγματι, ἐντὸς τῆς οἰκίας ὑπῆρχε φῶς, ἡ τῆς ἐστίας ἡ τῆς λυχνίας ἀδιάφορον ἀναμφιβόλως κάποιος θὰ ἦτο ἐν αὐτῇ. Ποῖος ἠδύνατο νὰ ἦναι οὗτος; Εἰς μόνος εἶχε διπλοῦν κλειδίον, καὶ οὗτος ἦτον ὁ πατὴρ της. Ἀλλὰ τότε εἶχεν ἄρα ἐπιστρέφει, ἐνῶ τὸν ἐνόμιζεν ἀπόντα καὶ μέλλοντα ἐτι ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ ταξιδίῳ;

Ἦτο τοιοῦτους λογισμοὺς. ἐδίσταζε νὰ ἀνοίξῃ τὴν τόσῳ πρότερον ποθητὴν θύραν. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ. Ἔθεσε τὴν κλειδα εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ σιγαλῶτατα, τὴν ἔστρεψε, ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθε ἐπανακλείσασα αὐτὴν κατόπιν.

Ἀνέβη μίαν πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας τῆς ἐσωτερικῆς, κλίμακος καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐνθα τὸ φῶς, ὑπέστη δευτέραν ταραχὴν, πεισθεῖσα ἐκ τινος διαλόγου, ὃν συγκεχυμένως ἤκουσεν, ὅτι ὁ πατὴρ της Πέτρος Λεγράς δὲν ἦτο μόνος.

Ἀναλαμβάνουσα τὸ θάρρος της ὤθησε τὴν θύραν, διεσχίλισε τὴν οὐδὸν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον.

— Ἡ Γενεβιέβη! ἀνέκραξαν ταύτοχρόνως δύο φωναί.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τέτοιαν ὥρα; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἐπιπληκτικῆς εἰς ἐκ τῶν δύο, πεντηκοντούτης περίπου, ὑψηλός, ἀνὴρ ῥωμαλέος, μὲ ἐκφραστικῶτατα χαρακτηριστικὰ καὶ ὅστις ἐκάθητο πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ἐστίας.

— Πάτερ μου... ἐψέλλισεν ἡ ἔνοχος θυγάτηρ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς;

— Ἐλα! ἔλα! ἀντεῖπεν ὁ ἕτερος καθήμενος, ἀπέναντι τοῦ πρώτου· σιγᾶ νὰ μὴ τὴν δείρῃς Ἄ! μὰ τὴν πίστιμου.

Καὶ τὴν ἔσυρε μετὰ τρυφερότητος πρὸς ἑαυτὸν. Παρατηρῶν εἶτα αὐτὴν κάθυρον;

— Κύτταξέ την, εἶπε. Ἐμεῖς ἐδῶ ζεσταίνομεθα μιὰ χαρὰ καὶ αὐτὴ τρέμει ἀπὸ τὸ κροῖ...

— Ἀλλὰ... ἐπανελάβεν ὁ Πέτρος, ὅστις δὲν ἀνέμενε πλείονα ἵνα τὴν συγχωρήσῃ.

— Ἐλα τώρα! Ἄστ' αὐτά. Ἄλλοτε ἐξηγησῆτε πῆγαινε κόρη μου ν' ἀλλάξῃς πῆγαινε, πῆγαινε βάλε ἄλλο φουστάνι, καὶ γύρισε νὰ φιλήσῃς τὸν λευκοπατέρα σου.

— Θὰ τὴν φιλήσω τώρα καλλίτερα.... ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τείνων αὐτὴ τὰς χεῖρας καὶ εἶτα τοὺς βραχίονας.

Τοιοῦτου συνηγόρου τυχοῦσα ἡ Γενεβιέβη, καὶ τόσῳ ἀπαλοῦ κατηγοροῦ, ἀμέσως ἐδικαιολογήθη, εἰπούσα ὅτι μετέβη νὰ διεέλθῃ ὀλίγας ὥρας παρὰ τῇ φίλῃ της Πετρούλα· ὅτι ἐξῆλθον εἰς περίπατον, ὅτι τὰς κατέλαβεν ἡ βροχὴ καὶ ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπανεέλθωσιν ἐνωρίτερον. Καὶ οὕτω ἀπέσυρε τὰς τυχὸν ὑποψίας τοῦ πατρὸς της.

— Ἴδου λοιπόν! Εὐχαριστήθης τώρα, ἀγριόγατε! Ἠρώτησεν ὁ σύντροφός του τὸν Πέτρον Λεγράς.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἔνοχον, τὴν ἠσπάσθη καὶ κατόπιν τὴν ὠδήγησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ παραπλεύρως δωματίου, ἐνθα ἐντὸς πέντε λεπτῶν, εἰσελθοῦσα, ἀπέβαλε τὰ κάθυγρα ἐνδύματα καὶ ἐνεδύθη νέα.

Ὁ ἔνθερος οὗτος ὑπερασπιστῆς τῆς Γενεβιέβης ἦτο γέρον μικροῦ ἀναστήματος, μὲ ζωηροὺς ἐτι ὀφθαλμούς, καὶ οὕτινος τὸ βλέμμα ἐνίστε ἐμαρτύρει περίσκεψιν νοὸς ἐνταυτῷ καὶ εἰρωνείαν. Ἐφόρει μακρὸν βαθυχρῶν ἐπενδύτην, μὴ προσομοιάζοντα πρὸς οὐδένα συρμόν, οὐδὲ παρελθόντα οὐδὲ ἐνεστῶτα. Εἶχε τὴν κόμην ἐκτενισμένην καὶ τὴν γενειάδα διευθετημένην οὕτω, ὥστε παρωμοίαζεν ὀλίγον μὲ ῥώσσον τοῦ βορρᾶ ἢ ναυτικὸν τοῦ Πολλέ.

Ὁ παράδοξος οὗτος ἄνθρωπος ὠνομάζετο ῤεμὺ Ζακὲ καὶ μετῆρχετο τῶν ἔμπορον τῶν ὁδῶν. Τὸν συνήντα τις εἰς ἀπάσας τὰς παροχθίους ἐξοχὰς, ὅτε μὲν ἐλαύνοντα ἡμίονον φορτωμένον ἐμπορεύματα, ὅτε δὲ φέροντα ἐπὶ τῶν ῥωμαλέων ὤμων του δέματα ἐμπορευμάτων. Ἐπόλει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πωληθῇ. Ἀπὸ τῶν λεπτοτάτων μέχρι τῶν χονδροειδεστάτων. Τὸ δέμα του ἦτο ὀλόκληρος ἀγορά. Φιλάρεσκός τις μελόλυμπος ἠδύνατο κάλλιστα νὰ προμηθευθῇ ἀπ' αὐτοῦ πάντα τὰ εἶδη τῶν ἀναγκασιούτων διὰ τὸν γαμήλιον στολισμὸν της.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πέτρον Λεγράς, οὗτος ἔχαιρε φήμην εὐπόρου. Κατὰ τὴν

ἐποχὴν ἐκεῖνην ὁ λιμὴν τῆς Διέπης ἐκτίζετο ἐκ νέου, διότι οἱ προκατέχοντες αὐτὸν Ἄγγλοι, φεύγοντες, ἀφῆκαν πάρθενον βέλος τὴν πυρπόλησιν ὄλων τῶν καταστημάτων. Ὁ κύρ Πέτρος λοιπὸν ἦτον ἰδιοκτῆτης καὶ πάτρων τῆς Πέρλας *), ὠραίου ἀλιευτικοῦ πλοιαρίου, στερεοῦ, ταχυτάτου, ἐλαφροῦ, λίαν καταλλήλου διὰ τὸν ριψοκίνδυνον καὶ τολμηρὸν πάτρωνά του, καρυδότσουφλορ ἴσως, μὲ ἓνα ἰσθὺν, ὕπερ, ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν ὑδάτων. δὲν ἄφινε οὐδ' ἀμυδροτάτην σειρὰν κελύθων καὶ ὕπερ ὑπερεπήδει καὶ τὰ μεγαλείτερα κύματα πάντοτε θριαμβευτικώτατα.

Τὸ πλήρωμα ἦτον ἐφάμιλλον τοῦ σκάφους καὶ τοῦ πλοιαρχοῦ ἰδιοκτῆτου, ἐξ ἀπτόητοι βρωμαλέοι καὶ δξυνοῦστατοι ναῦται, εἰς οὓς ἡ τρικυμία προὔξει εὐθυμίαν, καὶ οἷτινες τότε μόνον ἦσαν εὐχαριστημένοι, ὅταν, ἀποπλέοντες ὡσφραζίνοντο τρικυμίαν ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἡ ἀλιεῖα καὶ ἀκτοπολεῖα ἦτο τὸ ἔργον των, ἡ εὐτυχία των. Ἡ τόλμη, τὸ ἔμφρον θάρρος καὶ ἡ πεῖρά των διήγειρον τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν οἰκουμένων παραλίω, ἀπὸ τοῦ Σαῖν Βαλερὺ μέχρι τοῦ Τρεπρό.

Σπουδαῖός τις λόγος θὰ ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ μέσῳ, ἵνα διακρίψωσι τὸ ταξείδιόν των καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν λιμένα. χωρὶς νὰ λαμβάνηται οὐδόλως ὑπ' ὄψιν, ἕνεκα τῶν προεκτεθέντων, ἡ μαινομένη ἔξω τρικυμία. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου λοιπὸν τούτου ἀκριβῶς περιεστρέφετο ἡ ἑμιλία, καθ' ἣν στιγμὴν εἶχεν ἐμφανισθῆ ἡ Γενεβιέση.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ῥεμὺ ὅταν αὕτη εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ κερδισμένη μερίδα;

— Σούτ! ἀντεῖπεν ὁ Πέτρος, μήτε λέξι!

Καὶ διὰ τῆς σιδηρᾶς λαβίδος τῆς ἐστίας ἐνέριψεν εἰς τὸ πῦρ δέσμην χαρτίων.

— Νά την! Νά τι ἔγινε, προσέθεσεν, ἐνῷ εἶχε πλέον ἐξαφανισθῆ ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν.

— Οὔτε νὰ τὴν ἴδω ὅτε νὰ τὴν γνωρίσουν ἀπεκρίθη ὁ Ῥεμὺ ἀνασκαλεύων τὸ πῦρ τῆς ἐστίας.

Μετὰ τοῦτο ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη εἰς ἄλλο θέμα περὶ τῆς Γενεβιέσης.

Ἴνα καταστῆ γνωστὴ ἡ αἰτία τῆς ἀγάπης τοῦ Ῥεμὺ πρὸς τὴν Γενεβιέσην εἶνε καλὸν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι πρὸ δωδεκάδος περιήπου ἐτῶν ἀπέδρα ἐκ

τῆς συζυγικῆς τοῦ οἰκίας ἡ σύζυγός του, ἀκολουθοῦσα ἓνα τελωνιακὸν ὑπάλληλον, πρὸς αἴσχος τῆς ναυτικῆς τιμῆς του, καὶ ἦτις εἶχε συμπαράλαβει μεθ' ἐαυτῆς μικρὰν τινα θυγατέρα της, μόλις ὄκταετῆ, ἣν ὁ ἐγκαταλείφθεις σύζυγος ἠγάπα τρυφερώτατα. Ἡ ἀπώλεια τῆς συμβίας του τῷ προὔξενησε μετρίαν αἰσθησιν, ἀφείλομεν γὰρ τὸ δμολογήσωμεν, διότι ἀπὸ ἰκανοῦ χρόνου ἡ διχόνοια ἐβασίλευεν εἰς τὸ συζυγικὸν ἐκεῖνο ζεῦγος, ἕνεκα τοῦ ἀσυμβιβιάστου τῶν χαρακτῆρων αὐτῶν ἐλυπεῖτο ὅμως σφόδρα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρὸς του.

Ἴνα ἀπατᾷ τὴν λύπην τοῦ ταύτην ἠγάπησε τὴν Γενεβιέσην, καὶ τὸ πρὸς αὐτὴν πατρικὸν αἰσθημά του ἔφθανε μέχρι τοῦ νὰ τῇ δωρῇ πολυτίμητα δῶρα.

— Ἄς ἀφήσωμεν τοὺς γκαμπελοῦ τώρα! εἶπεν αἴφνης, συνοδεύων τοὺς λόγους του τούτου δι' ἀκουσίου μορφασμοῦ, ὅστις πάντοτε τῷ ἐξέφευγεν ὅταν προσέφερε τὴν λέξιν γκαμπελοῦ. Νὰ ἡ κόρη σου τώρα. Γιὰ πῆς μου, Γενεβιέση, ἀλήθεια ὅτι μισεῖς καὶ σὺ τοὺς γκαμπελοῦ; Καὶ εἶμαι τόσο βέβαιος πῶς δὲν τοὺς ἀγαπᾷ, ὥστε ἀποκρίνομαι ἐγὼ ἀπὸ μέρους της, ναί!

Εἰς τὴν ἀπόστροφον ταύτην τοῦ λόγου τοῦ Ῥεμὺ, ἦτις ἤχησεν εἰς τὰ ὦτά της ὡς ἔλεγχος διὰ τὴν ἐν τῇ διασκεδάσει διαγωγὴν της, ἡ Γενεβιέση ἠσθάνθη ζωνρὸν ἐρώθημα χρωματίζων πυρῶδως τὰς παρειάς της.

— Σιγὰ! σιγὰ δά! εἶπεν ὁ Πέτρος Λεγράς, ἀρματώθηκες ἐναντίον των* οἱ γκαμπελοῦ! οἱ γκαμπελοῦ καὶ ὄλο ἓνα οἱ γκαμπελοῦ ἄφησέ τους τοὺς δυστυχεῖς. Καὶ μπορεῖ ποτὲ μιὰ κόρη σὰν τὴν Γενεβιέση νὰ μὴ μισῇ τοὺς γκαμπελοῦ;

— Ἀχ! πῶς τοὺς μισῶ! Κάμμιὰ φορὰ, ξέρεις ἂν μοῦ τύχουν στὰ χέρια, τί ἔχω νὰ τοὺς κάνω. Δὲν εἶν' ἔτσι μικροῦλά μου;

Ἐκεῖνη κατέβαλε πᾶσαν δύναμιν ἵνα μειδιάσῃ, ἐνῷ κατεῖχετο ὑπὸ παρομοίου αἰσθηματος ὑπ' οὗ καταλαμβάνεται ὁ ἀκούων τὴν καταδίκην του ἕνοχος.

Ἄλλ' ἐνταῦθα νέον περιστατικὸν ἔθετο τέρμα εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην.

Δύο δειλοὶ κτύποι, ἀκουσθέντες ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας, ἀνήγγελον ἐπίσκεψιν, ἦτις βεβαίως θὰ ἦτο λίαν παράδοξος, ἐκτελουμένη τοιαύτην ὥραν.

— Θαρρῶ πῶς ἐκτύπησεν μὰ τὴν πίστι μου, εἶπεν ὁ Ῥεμὺ.

— Ποῖος νᾶν τέτοιαν ὥρα; προσεῖπεν ὁ Πέτρος, ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν θυγατέρα του. Ποῖος γνωρίζει τὴν ἐπιστροφήν μου;

Ἐκεῖνη περιέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καταβιβρωσκομένη ὑπὸ ἀπεριγράπτου ἀγωνίας. Ἐσκέπτοτο ὅτι μεταξὺ ἐκείνων οἷτινες ἐγνωρίζον ὅτι ὁ πατήρ της ἦτο ἀπὼν* καὶ οἷτινες πιθανὸν νὰ ἤθελον νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦσι, μόνην, ἵνα τῇ ἐξομολογηθῶσι τὸν ἔρωτά των, πιθανώτερον ὅτι θὰ εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὸ πράξῃ ὁ Βαλεντίνος. Ἴνα παύσῃ ἡ ἀγωνία της, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ προσεπάθη νὰ διακρίνῃ διὰ μέσου τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων, τίς ὁ ἐπισκέπτης.

Ὁ ἀνάδοχος αὐτῆς Ῥεμὺ, ἐν ἀμνηχανία καὶ οὗτος διατελὼν, ἠκολούθη ὄλας αὐτὰς τὰς ἀνησύχους κινήσεις τῆς ἐνόχου κόρης, συνδυάζων ἐν τῷ πνεύματί του τὸν βραδύναντα περίπατον, τὴν ταραχὴν καὶ τοὺς δισταγμοὺς τῆς προστατευομένης του μόλις ἤκουσε τοὺς δύο τούτους κτύπους.

— Δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἴδῃς ἀπὸ μέσα ἄνοιξε τὸ παραθυρόφυλλον* καὶ μόνος ἐκτελὼν ὅ,τι συνεβούλευσεν, ἐπλησίασε τὴν θύραν τοῦ εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔτεροι δύο κτύποι, δειλοὶ ἐπίσης ὡς οἱ πρῶτοι, ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς θύρας, ἀναγγέλλοντες ὅτι ὁ ἐπισκέπτης ἦτον ἀκόμει ἐκεῖ.

— Αἱ!... Ποῖος κτυπᾷ ἔτσι σιγὰ;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Ῥεμὺ, δὲν με γνωρίζεις πλέον;

— Ὁ Καίσαρ!

Τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξέφευγεν ἀφ' ὄλων τὰ στόματα.

Ἦτο ἐκεῖνος πράγματι, ὁ πτωχὸς νέος. Εἶχεν ἀκολουθήσει ἐν τῷ σκότει τὴν Γενεβιέσην μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας της, χωρὶς ποσῶς νὰ τολμήσῃ νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον. Κατόπιν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ σχεδὸν μιὰ ὥρα, περιφερόμενος ὑπὸ τὰ παράθυρά της, βλέπων τὸ φῶς καὶ διστάζων ἂν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ. Ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἓνα λόγον διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἵνα καθησυχάσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἄφ' ἐτέρου ἤθελε καὶ νὰ τῇ ἐγχειρίσῃ τὸ περιδέριον ὅπερ εἶχεν ἀρπάσει ἀπὸ τὸν μιὰρὸν ἀντίζηλόν του. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο αὕτη, ἐὰν ἔστρεψε, θὰ τὸν ἔβλεπεν ὅπισθεν αὐτῆς τείνοντα διὰ τῆς χειρὸς του πρὸς αὐτὴν τὸ κόσμημα* ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸν χρόνον ἢ μάλλον τὸ θάρρος νὰ τὴν προσφωνήσῃ. Τὸ αἰσθημά του τὸν ἐκόλυε ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐρυθριάσῃ ἔμπροσθέν του. Ἡ πρὸς αὐτὴν τρυφερότης του ἦτο τόσο ἄπειρος ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ τυχὸν καὶ τὴν λυπήσῃ ἀποδεικνύων αὐτῇ τὴν πρὸς αὐτὸν σκληρότητά της.

Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἀπεφάσιζε καὶ

*) Ἀφίκαμεν ἀμετάφραστον τὴν λέξιν Perle = μαργαρίτης, ἐν τῇ Γαλλ. βίβλῃ προσθέντες ἑλλην. κατάληξιν, ὡς ἡ φίλη Στωὰ τὸ Belle-Rose, μετέφρασε: Βαλλε-ρὸζας. (Σ. Μ.)

πάλιν μετ' ὀλίγον ἐδίσταζε, ἀφοῦ εἰκοσάκις σχεδὸν ἐπλησίαζε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πλῆκτρον καὶ τὴν κατεβίβαζε πάλιν, ἀπεφάσισε καὶ ἔκρουσε.

Φεῦ! ὅταν αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσιν, ἢ ὅταν ἄρχονται νὰ μὴ ἀγαπῶσιν, εὐκόλως καθίστανται ἄδικοι. Ἐνῶ ἐκεῖνος ἐσκέπτετο τὴν νὰ κάμῃ ὅπως μὴ τὴν δυσαρρεστήσῃ, ἐκείνη ὑπόπτεισεν εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του κακὴν πρόθεσιν* ὅτι ἤρχετο δηλαδὴ ἤρχετο νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ἡ συνείδησις τοῦ σφάλματός της ἐξεγείρετο ἐν ἑαυτῇ.

Ὁ Πέτρος Λεγράφς ἔλαθε λυχνίαν καὶ κατῆλθε τῆς κλίμακος ἵν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς τὸν ἐπισκέπτην.

— Ἐ! ἔ! εἶπεν ὁ Ῥεμὺ μετὰ τοῦ νορμανδικοῦ ἐκεῖνου τόνου τῆς φωνῆς του, νὰ μιὰ ἐπίσκεψις ποῦ μᾶς ἔρχεται πολὺ ἀργά. Δὲν μοῦ λές ἀλήθεια Γενεβιέβη* συμπεραίνεις τί νὰ ἔχῃ νὰ ῥῆ τοῦ πατέρα σου αὐτὸς ὁ νέος τέτοιαν ὥρα;

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

II

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

XX

Η ΕΚ ΓΕΝΕΥΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ Στέφανος, ἡ Βάνδα ἔπεσεν ἐξηντηλημένη ἐπὶ τοῦ διβανίου. Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀναίσθητος μὲ τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ ἐρριμμένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων* ἡ ὄλη ἐκφρασίς της ἐμαρτύρει κόπωσιν καὶ ἀπελπισίαν. Ἀπὸ στιγμῆς δ' εἰς στιγμὴν ὑπόκωφος στεναγμὸς ἐξώγκου τὸ στῆθός της.

Ἡ Κατία τὴν θεώρει ἀνήσυχος* δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν τῶν διατρεξάντων.

Ἐπλησίασεν ἐν τούτοις εἰς τὸ διβάνιον καὶ ἔλαθεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της τὴν χεῖρα τῆς Βάνδας.

— Θάρος! θάρος, ἀδελφῆ μου! τῇ εἶπε δι' ἡχηρᾶς φωνῆς. Ἐλυσμὸνῃσες τὴν ἐκ Γενεύης ἐπιστολὴν, ἥτις ἀναμφιβόλως θὰ προέρχεται ἐκ τῶν φίλων μας τῶν δυστυχῶν ἐξορίστων;

Ἡ Βάνδα ἠγέρθη καὶ ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Δός μοι τὴν, εἶπε.

— Συνέθλασε τὰς σφραγίδας τοῦ φακέλλου ἀλλὰ μόλις ἀνέγνωσε λέξεις

τινάς, ἔρριψε κραυγὴν, ἔθλιψε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς καρδίας της, καὶ κύπτουσα πλέον ἠττημένη ὑπὸ τὸ βάρος τῶσων συγκινήσεων, ἐλειποθύμησε.

Ὁ ὀγκώδης φάκελλος περιεῖχε, ὡς εἶχεν υποθέσει ὁ Ῥαυμόνδος, ἐν χειρόγραφον, ὅπερ συνωδευέτο ὑπὸ τῆς κάτῳ ἐπιστολῆς.

« Προσφιλεστάτη θυγάτηρ μου,

» Ἡ μήτηρ σου σοὶ χαράττει τὰς ἴγραμμάς ταύτας, ἡ μήτηρ σου, ἦν ἐνόμιζες θανούσαν, ἡ μήτηρ σου, ἥτις, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπαίσια καὶ φρικώδη συμβάντα τὴν ἐχώρισαν ἀπὸ τῆς θυγάτρός της, ἦν ἐλάτρευεν, δὲν ἔπαυσε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν σκεπτομένη αὐτήν.

» Πολλὰ καὶ φρικώδη ὑπέστη καθ' ἃπασαν τὴν ὑπαρξίν μου* ἀλλ' ἡ δριμυτέρα πικρία δι' ἐμὲ ἦτο, ὅτι ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ὅλα ἔτη δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκοινωνήσω μετὰ σοῦ, προσφιλεστάτη μου Βάνδα.

» Χάρις εἰς τοὺς φίλους μας, συνεχῶς συνεχέτατα ἐμάνθανον περὶ σοῦ. Τὴν ἀνάπτυξίν σου ἠκολούθησα, καὶ τοι μακρόθεν, βῆμα πρὸς βῆμα. Εἶμαι ἐν γνώσει τῶν χαρίτων σου ἁπασῶν καὶ τῶν τελειοτήτων σου καὶ τῶν πλεονεκτημάτων σου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐναθρύνομαι* γινώριζω ὅτι ἡ ἄπειρος φυσικὴ καλλονὴ σου δὲν εἶνε ἢ ἀντανάκλασις τῶν θελημάτων τῆς καλῆς ψυχῆς σου.

» Ἡμεῖς σοὶ ἀπεστείλαμεν ὡς θαλαμηπόλον τὴν ἀφοσιωμένην Αἰκατερίνην Λαθίνσκαν. Ἄγνοεῖ ὅτι εἶμαι μήτηρ σου* ἀλλ' ἔγραφα συνεχῶς εἰς τὸν φίλον μου Μιχαὴλ Φεδερόφ, καὶ ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ του περὶ σέ ἀνεφέροντο. Ὡ! πῶς κατέτρωγον τὰς ἐπιστολάς ταύτας, αἵτινες μ' ἐπληροφόρουν ὅτι ἐγένεσο καὶ σὺ ἐπίσης ἐπαναστάτις, ἐχθρὰ τῶν βανδαλικῶν καταπιέσεων, ἀφοσιωμένη φίλη τῶν καταδυναστευομένων θυμάτων.

» Δύναμαι λοιπὸν ἤδη νὰ σοὶ ἐμπίστευθῶ, νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ὀδυνηρὰν ἱστορίαν μου, ἥτις ἐν μικρογραφίᾳ εἶνε ἐκείνη τῆς Ῥωσσίας ἀπὸ εἰκοσαστίας*) Εἶμι βεβαία, ὅτι ἡ ἀγαθὴ καρδία σου θὰ μὲ ἐνόησῃ, θὰ αἰσθανθῇ οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

» Ἐάν πρὸ καιροῦ δὲν σοὶ ἐγνωστοποιούμην τὴν ὑπαρξίν μου, τοῦτο προήρχετο διότι προηγουμένως ἤθελον νὰ ἤμην βεβαία περὶ τῶν αἰσθημάτων σου* ἐφοβοῦμην προσέτι ἀκριτομυθίαν πινά. Ὁ δυνάστης μας ἠδύνατο νὰ μᾶς καταδιώξῃ καὶ μᾶς ἐξοντώσῃ καὶ

) Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε αὐθεντικὴ τὰ ὀνόματα μόνον τῶν προσώπων ἠλλάγησαν.

» μέχρι τοῦ ἀσύλου, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα* Ἐἶνε τόσον πανούργος καὶ τρομερὰ ἡ ἀστυνομία τῆς Πετροπόλεως!

» Ἡ κυβέρνησις δὲν παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς της τὸν ἀτυχεὶ φίλον μας Νετσαγιέφ; Ἐπίσης καὶ τὸν Φεδερόφ;

» Ἀχ! Βάνδα μου! ἐὰν ἠδύνασο ν' ἀναγνώσῃς ἐντὸς τῆς καρδίας μου* ἢ πρὸς σὲ τρυφερότης καὶ ἀγάπη μου εἶνε ἄπειρος. Κοινωνῶ τέλος μετὰ τόσον μακρὸν χωρισμόν! Νοερῶς σὲ περιπτύσσομαι, προσφιλῆς κόρη καὶ καλύπτω τὴν ὡραίαν κεφαλὴν σου μὲ τὰς μητρικὰς θωπεῖάς μου.

» Ἡ μήτηρ σου

» ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΡΥΛΩΦ.»

Ἡ Βάνδα ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην μετὰ τόσης κατανύξεως, παραφοράς καὶ ἐκπλήξεως, ὥστε ἀδυνατῆ κάλαμος νὰ περιγράψῃ αὐτὰ.

Ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης της, ἥτις συνεμερίζετο τὴν τε χαρὰν καὶ ἐκστασίαν της.

— Θὰ ἦνε βεβαίως ἐκείνη, ἦν εἶδον παρὰ τῷ Μιχαὴλ Φεδερόφ* ἡ ἀξιολάτρευτος ἐκείνη γυνὴ, περὶ ἧς σοὶ ὤμιλον τοςάκις, καὶ ἧς οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦν ὡς οἱ σοί.

— Εἶνε εἰσέτι ὡραία;

— Σοὶ ὁμοιάζει* ἀλλ' αἱ λύπαι προσέθεσαν εἰς τὴν ὡραιότητά της ὀδυνηρὰ ἔχνη αὐστηρᾶς εὐγενείας καὶ ἀξιοπρεπείας.

Μετὰ τὸν σύντομον τοῦτον διάλογον, ἡ Βάνδα ἐπλησίασε πρὸς μικρὰν μονόπουν τράπεζαν καὶ ἤρχισε ἀναγινώσκουσα τὸ χειρόγραφον.

« Ἡμὴν δεκαεξαετῆς, ὅτε συνήντησα ἐν Ἰταλίᾳ τὸν πρίγκηπα Κρυλώφ. Ἦτο τέλειος εὐγενῆς, μέγας κύριος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εὐπροσῆγορος, χαροῖς καὶ σχεδὸν πλάνος. Μὲ ἡγάπα περιπαθῶς. Ἐδεικνύετο κατὰ συνέπειαν πρὸς ἐμὲ ἀγαθός, γλυκὺς καὶ γενναῖός μου* σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ τὸ δέλεαρ τοῦ ὄγκου τοῦ ἐνόματός του καὶ τοῦ πλοῦτου του. Ἐν μιᾷ δηλαδὴ λέξει κατεῖχε πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ θαμβώσῃ καὶ νὰ θέλῃ μιαν νέαν κόρην. Ἐπίστευσα ὅτι τὸν ἠγάπων, καὶ ἐνόμισα εὐτυχίαν μου ὅτε συνήνεσα νὰ τὸν νυμφευθῶ.

Τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου μου ὑπῆρξεν εὐτυχές.

Ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἀποκλειστικὸν ἱατρὸν τῆς οἰκίας του γέροντά τινα Νικόλαον Μάρκεβιτς, ὅστις τῷ ἦτο λίαν ἀφοσιωμένος.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Μάρκεβιτς εἶπεν εἰς τὸν πρίγκηπα.

— Είμαι γέρον, ἡ ὑγεία μου εἶνε ἐπισηφής· θὰ δεήσῃ ἴσως μετὰ τινα χρόνον νὰ εὕρητε διάδοχόν μου. Μεταξὺ τῶν δούλων σας, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, παρατηρῶ νέον τινα κεκτημένον ἀξιοσημείωτον εὐφυῖαν. Τὸν ἐβοήθησα μάλιστα ὀλίγον εἰς τὴν σπουδὴν του· ὁ ἱερεὺς τῷ ἐξέμαθεν ἐπίσης τὴν λατινικὴν· εἶνε δεκαοκταετής. Ὅλιγα ἔτη σπουδῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Κιέβου ἢ τῆς Μόσχας θὰ ἐπαρκέσουν ἵνα καταστῇ ἀξιόλογος ἰατρός.

— Πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Μιχαὴλ Φεδερῶφ.

Ὁ πρίγκηψ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Μήπως εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Φεδερῶφ, ὅστις διήγειρεν ἐναντίον μου τοὺς χωρικοὺς τῆς Βιέλας;

— Φεῦ! ναί, μπάρινε, ἀπεκρίθη ὁ Μάρκεβιτς. Ἄλλ' εἶνε ὑπεύθυνος ὁ υἱὸς διὰ τὰ σφάλματα τοῦ πατρός του; Ὁ Μιχαὴλ ἔχει χρηστότατον χαρακτῆρα, καρδίαν ἐξάίρετον, καὶ φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο ἀπόλεια δι' ὑμᾶς, ἂν τὸν ἀφίνατε νὰ παρέλθῃ ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν δούλων ἀπαρατήρητος, ἐνῶ ἠδύνατο, ἐκπαιδευθεὶς, νὰ σᾶς παράσχῃ τὰς πολυτιμότερας ὑπηρεσίας.

— Ἐχει δίκαιον ὁ Μάρκεβιτς, προσέθεσα ἐγὼ τότε, διότι ἤμην παρούσα εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην. Σὲ παρακαλῶ, Πέτρε, μετακάλεσον τὸν νέον αὐτὸν, ἐρώτησέ τον, καὶ ἐκ τῶν ἀποκρίσεών του κρίνεται τίνος καλοῦ εἶνε ἄξιος νὰ τύχῃ.

Ὁ πρίγκηψ ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Ὁ Μιχαὴλ εἶχεν ὠραίους βαθεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ φυσιογνωμίαν ἐνταυτῷ ζωρᾶν καὶ σοβαράν. Ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀντενακλᾶτο ὡς τις αἴγλη εὐθύτητος, καὶ εὐγενείας ψυχῆς.

Δὲν ἀπῆντησα πολλὰς δυσκολίας εἰς τὸ νὰ πείσω τὸν πρίγκηπα νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Κιέβου.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους εἶχε λάβει τὸν πρῶτον βραβεῖον.

Ἐπὶ ταῖς παραινέσεις τοῦ Μάρκεβιτς συγκατετέθη νὰ τὸν ἀποστείλῃ διὰ τὰς σπουδὰς τοῦ δευτέρου ἔτους εἰς Μόσχαν, ἔνθα τὰ μαθήματα ἦσαν ἀνώτερα.

Μετέβη εἰς Μόσχαν, ἔνθα μετ' ὀλίγον διεκρίθη μεταξὺ ὄλων τῶν φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς.

Οἱ συμμαθηταὶ του ἀπηύθυναν τότε εἰς τὸν πρίγκηπα παράκλησιν, δι' ἧς ἐπεκαλοῦντο τὴν συνδρομὴν του εἰς περαιτέρω ἀνώτερας σπουδὰς τελειοποιήσεως, ἀφοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο προωρι-

σμένος νὰ διαπρέψῃ εἰς τὸν ἰατρικὸν κλάδον.

Εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην τῶν συμμαθητῶν του ὁ Μιχαὴλ συνήνου καὶ τὴν ἰδικήν του.

Ἐπεθύμει νὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν ἔνθα ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρισκε θέσιν τινα ἵνα διατηρῆται καὶ ἐξακολουθῇ συγχρόνως τὰς περαιτέρω ἐπιστημονικὰς μελέτας του. Ἐξελιπάρει κυρίως τὸν πρίγκηπα νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἀναγνώσας τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς, ὁ Κρυλῶφ κατηγανάκτησε. Τὸν ἠρώτησα τί ἔχει, καὶ εἰς ἀπάντησιν μοι ἔδειξε τὰς δύο ἐπιστολάς.

— Ἴδου, μοι εἶπε, μέχρι τίνος ὠθεῖ τὴν ὀργὴν μου ἡ ἀχαριστία τοῦ προστατευομένου σου. Ἄχ! τὸ αἶμα δὲν μεταβάλλεται ποτέ· εἶνε αἶμα ἐπαναστάτου ἐκεῖνο ὅπερ ῥέει εἰς τὰς φλέβας του. Μὲ ἀνταμοίβει δηλαδὴ διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς τῷ ἐπεδαψίλευσα, αἰτῶν μοι τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Καὶ ἐδᾶπάνησα ἐν τούτοις διὰ νὰ τὸν προαγάγω περισσότερον τῶν δύο χιλιάδων ρουβλίων. Καὶ ζητεῖ ἔτι τώρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἀναμφιβόλως μὲ περιπαίζει.

Μάτην ἐπειρώμην νὰ φέρω τὸν πρίγκηπα εἰς λογικὴν σειρὰν σκέψεως.

— Θὰ πωλῶσ' ἐν κόσμημά μου, τῷ λέγω· τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν ἀδμαντοκολλήτων κοσμημάτων, πωλούμενον ἰσοφαρίζει μὲ τὰς δαπάνας, εἰς ἃς ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπεβλήθητε ἵνα προαγάγητε μίαν σπανίαν εὐφυῖαν καὶ ἐπιμέλειαν, ὅπερ, Πέτρε μου, εἶνε πολυτιμότερον καὶ τοῦ πλέον βαρυτίμου βραχιονίου ἢ δακτυλίου.

Οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ· κατεφέρθη ἐναντίον μου, ἐλέγχων με ὅτι οὕτω ὑποθάλαπτα τὰ ἐπαναστατικὰ φρονήματα, ἄτινα μέλλουσι νὰ ὀδηγήσωσι τὴν Ῥωσσίαν εἰς ἀναρχικὸν ὄλεθρον.

Ταῦτα συνέβαινον τῷ 1857. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε διαδεχθῆ τὸν Νικόλαον. Διδίδετο καὶ πάντες ἀνέφερον περὶ τῶν φιλελευθέρων διαθέσεών του καὶ κυρίως περὶ τοῦ σκοποῦ του τοῦ νὰ χειραφετήσῃ τοὺς δούλους.

Ἐπειράθην λοιπὸν κατόπιν νὰ παραστήσω εἰς τὸν πρίγκηπα ὅτι μετ' ὀλίγον, ἂν ἐγίνετο τι τοιοῦτον, ἔθελεν ἀπολέσει πᾶν ἐπὶ τοῦ νέου τούτου δικαίωμα καὶ ἐπομένως ὅτι θὰ ἦτο μυριάκις προτιμώτερον καὶ φρονιμώτερον ἄμα δὲ καὶ ἐπιδεικτικώτερον μέσον ἐπιδείξεως μεγαλοφροσύνης νὰ κάμῃ τὴν θυσίαν αὐτὴν καὶ ἀπελευθερώσῃ τὸν δυστυχῆ Μιχαὴλ Φεδερῶφ, ὅστις ἄλλως θὰ ἦτο πάλιν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εὐγνώμων εἰς αὐτόν.

Ἡ ἐπιμονὴ μου ἀπέληξε εἰς τὸ νὰ τὸν ἐρεθίσω εἰς τὸ ἔπακρον.

— Οἰκτερῶ καὶ περιφρονῶ τῇ ἀληθείᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἀθλίου τούτου, μοι εἶπε.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἶδον τὸν ἱερέα, εἰς ὃν ὠμίλησα, καὶ ὅστις μεταβάς παρὰ τῷ πρίγκηπι κατάρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ συγκατατεθῇ τοῦλάχιστον εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Πετρούπολιν.

— Ἐστω λοιπὸν! ἀφοῦ τόσον ἐνδιαφέρον αἰσθάνεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ, ἃς ὑπάγη καὶ εἰς Πετρούπολιν· συγκατατίθεμαι· διότι θὰ εἶπω ὡς ὁ κόμης τοῦ Βέργη: οὐδεὶς δύναται ν' ἀντιστῆ εἰς ἕνα ἱερέα καὶ εἰς μίαν Πολωνίδα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον.)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΡΜΠΟΣ

Ἐκεῖ μακρὰν, πολὺ μακρὰν τοῦ γαλανοῦ μας οὐρανοῦ, μακρὰν τῆς περιλημμένης αὐτῷ πατρίδος, τῆς πατρικῆς στέγης, τῶν φίλων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, μακρὰν ἀκόμη τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, ἐκεῖ ὑπὸ τὰ πάγη τοῦ βορρᾶ ἐξέπνευσεν ὁ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΡΜΠΟΣ!

Ἀνέτλαλλεν ἡ ἡμέρα τῆς εορτῆς του....

Ἐν τῷ οἴκῳ του πάντες ἀνέμενον τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ χαρᾶς μυστικῆς ἀνεκφράστου, μεθ' ἧς ἀναμένει νὰ πανηγυρίσῃ ἡ οἰκογένεια τὴν εορτὴν προσφιλοῦς αὐτῇ μέλους ἀποδημοῦντος εἰς ξένην γῆν. Καὶ ὁ Στέφανος ἦτο τὸ προσφιλέστερον ἀντικείμενον τῆς οἰκογενείας Σέρμπου, ἡ γλυκυτέρα αὐτῆς ἐλπίς, τὸ ὠραιότερον τῶν δνεύρων τῆς.

Ἐγέλα ὄλος ὁ πατρικὸς οἶκος, ἔχαιρεν, ἠγάλλετο εἰς τὸν ἀναλογισμὸν ὅτι ὁ προσφιλέτης του Στέφανος ὑπὸ τῶν αὐτῶν θὰ κατείχετο αἰσθημάτων, ἀναλογιζόμενος καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐν τῇ πατρικῇ στέγῃ οὕτωσι πανηγυρίζουσι τὴν εορτὴν του.

Ἄλλ' ὁ Στέφανος τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ ἀληθῶς Ἑλληνικὴ του καρδιά εἶχε παῦσει πλέον νὰ πάλλῃ, ἡ δὲ ψυχὴ του, ἡ μεγάλη καὶ ἀγνή του ψυχὴ ἐπέτα τὴν ἡμέραν τῆς εορτῆς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τόσα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐκδηλοῦμενα κατὰ πάσας αὐτοῦ τὰς σχέσεις, τόσα φρονήματα βψηλὰ ἀπαστρέπτον-

τα εἰς τὰς εὐγενεῖς αὐτοῦ μελέτας, τόσον ἐγρήγορος νοῦς, τοσαύτη εὐκρίνεια, τόση μειλιχίότης χαρακτήρος, τὰ πάντα, τὰ πάντα ἐσβέσθησαν ἐν μιᾷ στιγμή καὶ μόνῃ.

Καὶ ὁ ταλαίπωρος οἶκος μετέβαλε τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς εἰς ἡμέραν πένθους, καὶ τοὺς γέλωτας διεδέχθησαν δάκρυα, καὶ τὴν χαρὰν ἡ ὀδύνη, καὶ ἔκλινε ὠρὰν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἡ ἀτυχῆς οἰκογένεια ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς.

Πόση χαρὰ θὰ κατέχη κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, τὰς ἀγίας τὰς χαρμύνους ἡμέρας, τοὺς γονεῖς τὰ τέκνα, τοὺς ἀδελφοὺς, τὸν κόσμον ὅλον! ἀλλὰ καὶ πόση ἀφορμὴ στεναγμῶν θὰ ᾧσιν αἱ ἡμέραι αὐταὶ διὰ τὴν πληγῆσαν οἰκογένειαν.

Ὡ! καὶ ἐγὼ, ὁ τῶν παιδικῶν τοῦ Στεφάνου χρόνων φίλος, καὶ ἐγὼ, μακαρίζων τοὺς χαίροντας κατὰ τὰς ὠραίας αὐτὰς ἡμέρας, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσω τὴν αἰωνίαν στέρησιν τοῦ καλοῦ μου φίλου, καὶ νὰ ἀναμίξω τὸ δάκρυ μου εἰς τὰ τόσα δάκρυα τοῦ πληγέντος οἴκου.

Ἐὰν μακρὰν εἰς ξένην γῆν ἀπέπηγ ἡ ψυχὴ σου
ἂν σὲ ἀφῆκε, Στέφανε, χρυσόινερος ὁ βίος
θὰ ζῆ ἐν τῇ καρδίᾳ μας θαμμένη ἡ μορφή σου
καὶ ἡ ψυχὴ σου μεθ' ἡμῶν θὰ ἔπτατ' αἰώνιος.

28 Δεκεμβρίου 1879.

Δ. Κ.

PARIS-MURCIE

Καθ' ἃ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ ἀνηγγείλαμεν, ἐλάβαμεν τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδοθὲν μοναδικὸν τοῦτο φυλλάδιον, ὅπερ ἐδημοσιεύθη τῇ ἐπιστάσει ἐπιτροπῆς τοῦ Γαλλικοῦ τύπου. Ἐν αὐτῷ διαλάμπουσι πλείστοι ὅσοι μαργαρίται τῶν διασημοτέρων φιλολόγων καλλιτεχνῶν καὶ ἐξοχωτέρων ἀριστοτεχνῶν, οἵτινες διὰ τῆς συνεργασίας αὐτῶν συνέτεινον εἰς τὸν ἀνακουφισθῆσιν κατὰ τὸ ἐνὸν τὰ θύματα τῆς ἐν Μουρκία πλημμύρας ὑπὲρ ὧν ζῶντων ἐνδιαφέρον ἠσθάνθησαν οἱ ἀγαθοὶ καὶ γενναῖοι Γάλλοι. Τοῦ Paris-Murcie ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἐξητηλήθη πᾶσα ἡ πρώτη ἐκδοσις ἤδη δὲ ἐνεργεῖται δευτέρα μεγαλύτερα τῆς πρώτης, διότι αἱ αἰτήσεις εἰσὶν ἄπειροι.

Τοῦ φυλλαδίου τούτου μικρὰν τινα ἰδέαν θέλομεν δώσει εἰς τοὺς κκ. συνδρομητὰς μας δημοσιεύοντές τινα τῶν

ἐν αὐτῷ περιεχομένων καὶ καταχωρίζοντες κατωτέρω σύνοψιν τῶν περιεχομένων.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ

Πάππα Λέοντος XII. — Ἀλφόνσου XII βασιλέως τῆς Ἰσπανίας. — Τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῶν Κάτω Χωρῶν. — Τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Πορτογαλλίας. — Τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας. — Τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης τῆς Φλάνδρας. — Τῆς πρίγκηπισσης Λουίζης τῆς Δανιμαρκίας. — Τοῦ πρίγκηπος τῆς Δανιμαρκίας. — Τοῦ πρίγκηπος καὶ πρίγκηπισσης τῆς Ῥουμανίας. — Τοῦ Κεδίβου. — Τοῦ πρίγκηπος τῆς Βουλγαρίας. — Τοῦ δουκὸς Ὁμάλ. — Τοῦ Ἀλέκου (Βογορίδου) πασᾶ. — Τοῦ καρδινάλιου Νίνα. — Τοῦ καρδινάλιου Hergenræther. — Τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἰνδιῶν. — Τοῦ Βάδδινγκτων. — Τοῦ δουκὸς τῆς Τόρης. — Τοῦ πρίγκηπος Γορτσακῶφ. — Τοῦ βαρόνου Χάϋμερλε. — Τοῦ πρίγκηπος Χοχενλόχε. — Τοῦ Λέοντος Γαμβέττα. — Τοῦ Γλάδστωνος. — Τοῦ Αἰμιλίου Καστελλάρ. — Τοῦ Μόλτικε. — Τοῦ Μαντάϋφελ. — Τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνάτιεφ. — Τοῦ Ὁσμάν πασᾶ. — Τοῦ Γαριβάλδη. — Τοῦ Φερδινάνδου Δεσσέφ. — Τοῦ Κογκάλνιτσεάνο. — Τοῦ στρατηγοῦ Γούρκου κτλ. κτλ.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ἡ Ἀδελφότης ὑπὸ Οὐγκῶ. — Αἰτησις συγγνώμης ὑπὸ Α. Δουμά. — Προσέγγισις τῶν ἐθνῶν, ὑπὸ Δυφῶρ. — Ἐὰν ἤμην Νομάρχης τοῦ Σηκουάνα ὑπὸ Γαργιέ. — Sursum Corda ὑπὸ Μερμιλόδ. — Ἀρχαῖος ἰσπανικὸς μῦθος, τὸ Ψεῦδος καὶ ἡ Ἀλήθεια, ὑπὸ Λαβουλαίη. — Παρίσιοι-Μουρκία, ὑπὸ Μόλιρε. — Sol salare, ὑπὸ Ἀδάμ. — Ἐκεῖνη! ὑπὸ Κοπέ. — Συμβουλαὶ εἰς τοὺς ἐν ὧρα γάμον, ὑπὸ Ὀκτὰβ Φεργιέ. — Ἐντυπώσεις αἰοιδῶν, ὑπὸ Ἀδελίνας Πάτιη. — Ἱστορία ἐνός ἐπερδύτου, ὑπὸ Καλιφέ. — Ἡ Χημεία ὑπὸ Βερτελότ. — Ἡ Σχολή, ὑπὸ Ἰουλίου Σίμωρος. — Βάγνερ, ὑπὸ Ἰακώβου Ὀφφενπάχ. — Μῦθος, ὑπὸ Σάρας Βεργάρδου. — Τὸ κοινωρικὸν πρόβλημα, ὑπὸ Φελίξ. — Ἀπομνημονεύματα ἐκ τῶν πλημμυρῶν, ὑπὸ Α. Λωδέ. — Πατριωτισμὸς καὶ Κοσμοπολιτισμὸς, ὑπὸ Λουὶ Βλάν. — Ὁ υἱὸς τοῦ Δορκιχώτου, ὑπὸ Ε. Κάρο. — Φόρος ἀσφαλείας, ὑπὸ Αἰμιλίου Γιγαρδίτου. — Περὶ τῆς ὀδύνης, ὑπὸ Ζολᾶ κτλ. κτλ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

τῶν ἐξῆς διασήμων ζωγράφων:

Ἡ παριστώσα τὴν πλημμύραν ἐν Ἰσπανίᾳ συνθεσις Gustave Doré, κα-

ταλαμβάνουσα σκεδὸν ὅλην τὴν πρῶτην σελίδα. Καὶ εἴκοσι τέσσαρες εἰσι διαφοροὶ μεγέθους καὶ εἶδους τῶν: Meissonier, Gérôme, Mudrazo, Dubufe, Bastien-Sepage, Ton Robert-Fleury, Boulanger, Berne-Bellecour, Vibert, Jean-Paul Laurens, Hebert, Wormes, Henner, Leloir, Melingue, De Neuville, Corolus Duran, Fantin, Latour, Cabanel, Detaille, Bouguereau, Clairin καὶ τῆς δεσποινίδος Abbema (θυγατὴρ τοῦ περιωνύμου ζωγράφου Abbema).

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τοῦ βουλευτηρίου κ. Τιμολέοντος Φιλήμονος ἔκθεσις περὶ τῆς **Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς** (1878—1879), ἐξ ἧς μανθάνομεν, ὅτι σπουδαῖαι καὶ σημαντικαὶ ὑπῆρξαν αἱ πρόοδοι καὶ αἱ βελτιώσεις αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μηνὸς 8βρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους καθ' ὃν χρόνον εἶχεν ὑπόβληθῆ ἡ τελευταία ἔκθεσις τοῦ κ. Φιλήμονος. Ὑπερβαίνουσιν ἤδη τοὺς πεντηκοντακισχιλίουσιν οἱ τόμοι τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν βιβλιοθήκην ταύτην συγγραμμάτων ἀπὸ τεσσαρακοντακισχιλίων εἰς οὐς ἠριθμοῦντο πρὸ ἔτους. Εἰς τοῦτους δὲ δὲν περιλαμβάνονται τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἀποτεθειμένα τεύχη καὶ τὰ εἰσέτι ἐν τοῖς κιβωτίοις, ἅτινα συμποσοῦνται περὶ τὰ εἰκοσακισχίλια. Ὡστε ἐν ὅλῳ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνηγμένων ἐν τῷ ἰδρύματι τούτῳ τῶν ὑπερβαίνει σήμερον τὰς **70.000**. Ὁ κ. Φιλήμων εἰς οὗ τὸν σπανιώτατον, ἴσως μοναδικὸν ζῆλον ἀφείλεται ἡ τεραστία αὕτη συντέλεσις τοῦ ἔργου ἐν οὕτῳ βραχεῖ χρόνῳ διαστήματι, λεπτομερῶς ἀναφέρει ἐν πρὸς ἐν προσφιλεῖ ὀνόματα δωρητῶν πολυτίμων, πλὴν τῶν διὰ τῶν ψηφισθεισῶν πιστώσεων τῆς βουλῆς ἀγορασθέντων καὶ τῶν δωρεῶν τῶν ξένων κυβερνήσεων. Ἐκθέτει ἐπίσης τὰ τοῦ ἀναγνωστηρίου τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, ὅπερ ἀναδείκνυται τὸ πλουσιώτερον καὶ πληρέστερον κατὰ τὴν Ἀνατολήν, ἐκ τῶν πρωτίστων τῆς Μεσογείου. Ἐν τέλει δὲ ἐκφράζει εὐγνωμοσύνην πρὸς τρία πρόσωπα, ὧν τὴν νοήμονα συνεργασίαν θεωρεῖ μεγάλως ὑποβοηθήσασαν αὐτὸν, πρὸς τὸν ἐν Λονδίῳ, κ. ἰω. Γεννάδιον, πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις κ. Σπ. Κόμων καὶ πρὸς τὸν ἐν Μονάχῳ κ. Ν. Γ. Πολίτην, δι' ὧν ἐγένοντο αἱ μεγαλύτεραι δωρεαὶ, διαφορῶν ὁμογενῶν μας καὶ λίαν εὐθηναὶ ἀγοραὶ ἐπιτυχῶς. Ὑποβάλλων τὰ ὑ-

περυστά ταῦτα ἀποτελέσματα εἰς τὴν βουλὴν δ κ. Φιλῆμων προτείνει καὶ πάλιν νὰ παράσχη αὐτῷ ἡ βουλὴ τὴν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐνίσχυσιν ὀλίγον ἐπηρεαζομένην ἀλλὰ πολὺ δεδικοιολογημένης, ἐξαιτεῖται τὴν ἄδειαν ὅπως προβῆ εἰς διαγωνισμὸν περὶ σχεδίου κατασκευῆς οἰκοδομήματος ἰδίου τῆς βιβλιοθήκης, ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ εὐρεθῶσιν ἢ πολλοὶ ἢ εἰς φιλογενῆς ἕλλην νὰ καταβάλωσι τὰς πρὸς τοῦτο δαπάνας, καὶ τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἐπιὸν ἔτος ἑκατὸν χιλιάδας τόμων θ' ἀριθμῆ. Ἦδη ἡ βιβλιοθήκη αὕτη ἐγένετο γνωστὴ τῇ Εὐρώπῃ, πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις ἀλλοδαποὶ ἀποθαυμάζουσι τὸ ἔργον ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν σπουδαζόντων ἑλλήνων ἐπισπᾶ πρὸς τὴν βουλὴν ἡ σύστασις τοῦ πλουσιωτάτου τούτου πνευματικοῦ ταμείου, οὗ ἡ ἀξία ὑπερβαίνει ἴσως ἤδη τὸ ἑκατομμύριον. Τὰς εὐχαριστίας μας καὶ πάλιν τῷ πρωταθλητῇ ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ κ. Τιμολ. Φιλῆμονι (Ἐφημερίς)

* *

Παρισιανὴ τις ἐφημερίς διηγεῖται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Γρεβύ. Ὡν δεξιώτατος σφαιριστῆς, πρὶν γίνῃ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας ἐφοῖτα εἰς καφενεῖόν τι παρὰ τὸ Λούβρον, ἔνθα συμπαίκτηρα εἶχε συνήθως ἓνα ἐκ τῶν θαμνῶν, ἄνθρωπον εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένον, οὐ οὐδέποτε ἐφρόντισε νὰ ἐρωτήσῃ τὸ ὄνομα. Μόνον ἀφοῦ ἀνηγορεύθη πρόεδρος, ἐπληροφόρηθη κατὰ τύχην ὅτι ὁ συμπαίκτηρ τοῦ ἐκεῖνος ἦτο νεωκόρος ναοῦ τινος τῶν Παρισίων. Ἀλλ' ὁ Γρεβύ, ἀληθῆς δημοκρατικὸς τὰ αἰσθήματα καὶ ἐφαρμόζων τὰς περὶ ἰσότητος θεωρίας εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ βίον, καὶ μετὰ τὴν ἀνκάλυψιν ταύτην δὲν περιεφρόνησε τὸν συμπαίκτηρα τοῦ καὶ ἰδὼν ὅτι τὰ ἀνάκτορα τῶν Ἡλησίων περιείχον ἐξαιρετον σφαιριστήριον τὸν προσεκάλεσε μίαν ἡμέραν εἰς σφαιρομαχίαν. Καὶ τοῦτο μὲν εἶναι φυσικώτατον. Ἀλλὰ τὸ ἄστυον εἶναι ὅτι ὁ νεωκόρος συνέπεσε νὰ ἦναι παράφορος μοναρχικὸς καὶ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας ἀπήντησε μετὰ περιφρονήσεως: « Ἐγὼ εἰς τοιαῦτα μέρη δὲν συγχάζω! »

* *

Θαλάσσια βᾶθη. — Εἶναι ἀδύνατον νὰ προσδιορίσῃ τις μέχρι τίνος βᾶθους φθάνει τὸ κράτος τοῦ θαλασσίου ζωολογικοῦ βασιλείου· γνωστὸν μόνον ὅτι τὰ ζῶα τῶν μεγάλων θαλασσῶν εἰσὶ διεσπαρμένα εἰς ἀπεράν-

τους ἐκτάσεις· οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ ρεύματα ἀναγκάζουσιν αὐτὰ νὰ ταξιδεύωσιν ἀδιακόπως, ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ κλίματος μόνη θέτει φραγμὸν ἀνυπερβλητον εἰς τὴν πορείαν τῶν.

Ἐνεκα τοῦ ἀχανοῦς τῆς ἐπιφανείας τῶν ὠκεανῶν τὰ βᾶθη αὐτῶν καθίστανται ἀνεπαίσθητα διότι ἀναλογουσι πρὸς δεξαμενὴν ὕδατος ἔχουσαν ἑκατὸν μέτρων διάμετρον καὶ βᾶθος τριῶν ἑκατοστομέτρων· καὶ ἐν τοῦτοις ἐὰν ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα κατεποντίζετο εἰς τὰ ὕδατα ἔχοντα πυθμένα ἐπίπεδον θὰ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς σφαιρικῆς ἐπιφανείας αὐτῆς φλοῖς ὕδατος πάχους 2800 μέτρων.

Τὸ κατὰ μέσον ὄρον βᾶθος τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὴν 60 μοῖραν νοτίου πλάτους εἶναι 4,000 μέτρων, τὸ δὲ μέγιστον μέχρι τοῦδε καταμετρηθὲν βᾶθος εἶναι 8,000 μέτρων.

Εἰς βᾶθος 4,000 μέτρων ἡ πίεσις εἶναι πλέον τῶν τετρακοσίων χιλιογράμμων ἢ 342 ὀκάδων κατὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον· ἀναμφιβόλως, ὡς παρατηρεῖ τις, καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ἀνέχονται τὴν φοβερὰν ταύτην πίεσιν ἐπίσης καλῶς ὅπως καὶ ἡμεῖς τὴν τῆς ἀτμοσφαιρας. τὰ πλεῖστα δὲ ἐξ αὐτῶν δὲν φαίνονται ποσῶς ἐνοχλούμενα ὑπὸ τῆς μεταβολῆς, ἣν ὑφίστανται ἀνερχόμενα διαμιάς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· ἐνῶ τινὰ ἐξ αὐτῶν προικισμένα διὰ νηκτικῶν κύστεων ἐξοιδιωνονται κατὰ παράδοξον τρόπον, ἐκλεπίζονται καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐξέρχονται τῆς κεφαλῆς διότι τὰ ἐν τῇ κύστει αὐτῶν ἀέρια διαστελλονται.

Τὸ ἡλιακὸν φῶς δὲν εἰσδύει πολὺ εἰς τὰ θαλάσσια βᾶθη· κάτωθεν τῶν 300 μέτρων αἱ φωσφορικαὶ λάμψεις ἰχθύων τινῶν μόναι πιθανῶς φωτίζουσι κατὰ τοπικὰ καὶ χρονικὰ διαλλείματα τὰς φοβεράς ἐκεῖνας ἀβύσσους.

* *

Οἱ μέτοχοι ἀναριθμητῶν ἐταιριῶν ἀερόφωτος ἐν Εὐρώπῃ κατέχονται ὑπὸ ἀπεριγράπτου συγκινήσεως. Ἐπανειλημμένα τηλεγραφήματα ἐξ Ἀμερικῆς ἀγγέλλουσιν ὅτι ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐφευρετῆς Ἐδισων ἐτελειοποίησε τὸ ἡλεκτρικὸν αὐτοῦ φῶς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ ἐν πάσαις ταῖς δημοσίαις καὶ οἰκιακαῖς χρήσεσι τὸ ἀερόφως. Ἡ ἡλεκτρικὴ λυχνία τοῦ Ἐδισῶνος παρέχει ἀντὶ ἐλαχίστης δαπάνης ἄπλετον φῶς ἄνευ κυματισμῶν, δὲν φθείρεται δ' εὐκόλως. Ἦδη ἡ νέα ἐφεύρεσις ἐδοκιμάσθη ἐν πολλαῖς οἰκίαις τοῦ Νεοβοράκου καὶ ἐπέτυχε θαυμασίως. Ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν αἱ μετοχαὶ τῆς ὑπὸ τοῦ

Ἐδισῶνος συστηθείσης ἐταιρίας ἀνῆλθον ἀπὸ 500 φράγκων εἰς εἰκοσακισχίλια αἱ δὲ μετοχαὶ τῶν ἐταιριῶν τοῦ ἀερόφωτος ὑπετιμήθησαν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κατὰ 30—50 φράγκα.

* *

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας διαβυλλεῖται τόδε τὸ ἀνέκδοτον. Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, Βίκτωρ καὶ Γεώργιος, πελαγοδρομοῦντες ἐπὶ τῆς κορβέττας «Βάκκης», παρετήρησαν, ὅτι οἱ ναῦται εἶχον ἐστιγμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονος σταυρῶν ἢ ἄγκυραν ἢ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Τούτους δὲ βουλευθέντες νὰ μιμηθῶσι καὶ οἱ δύο πρίγκηποι, ἔστιξαν ἐπὶ τῆς βίνος ἀλλήλων ἄγκυραν. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία καὶ οἱ γονεῖς τῶν εἶναι ἀπαρηγόρητοι ἐπὶ τῷ στίγματι, δι' οὗ οἱ γενεὶσκοὶ ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσι καὶ ὁρατῶς διαρκῆ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου αὐτῶν περίπλου τῆς ὑψηλίου.

* *

Μηνὶ φεβρουαρίῳ γενήσεται ἐν Μαγκεστρία μεγάλη ἐθνικὴ ἐπίδειξις γυναικῶν, αἵτινες θὰ παρακαλέσωσι τὴν κυβέρνησιν νὰ ἀποδοθῇ αὐταῖς πρὸ τῶν προσεχῶν κοινοβουλευτικῶν ἐκλογῶν τὸ τῆς ψηφοφορίας δικαίωμα, ὅπως ἀποφαίνονται καὶ αὐταὶ γνώμην περὶ φορολογίας καὶ ἄλλων σπουδαίων ἐσωτερικῶν ζητημάτων. Τῆς ἐπίδειξεως θὰ συμμετάσχωσι μόνον γυναῖκες· πρόεδρος δὲ αὐτῶν ἔσται ἡ κυρία M. Laren, σύμβιος βουλευτοῦ ἐξ Ἐδιμβούργου καὶ ἀδελφῆ τοῦ Ἰωάννου Βράιτ.

* *

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βερολίνου, τὸν γενικὸν θαυμασμὸν εἰλικυσεν ὁ αὐστριακὸς πρεσβευτῆς κόμης Σεχένυς, φέρων μεγαλοπρεπῆ στολὴν Οὐγγρου μεγιστᾶνος. Ἡ στολὴ αὕτη πατροπαράδοτος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος τιμᾶται 300.000 μαρκῶν. Ἀντὶ κομβίων ἔχει σμαράγδους καὶ σαρφεῖρους. Ἡ ἐπὶ τοῦ καλπακίου πόρπη ἀποτελεῖται ἐξ ἀδαμάντων· ὁ δὲ μανδύας εἶναι χρυσοκεντημένος.

* *

Ἐντὸς τοῦ νέου ἔτους ἡ βαυαρικὴ δυναστεία νῶν Βιτελσβάχων συμπληροῖ τὸ ἐπτακοσιοστὸν ἔτος τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Ἐν Μονάχῳ οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ἔγραψαν ἤδη τὰ

σχέδια μεγαλοπρεπεστάτης ιστορικής πομπής, κατά τὸ πρότυπον τῆς πέρυσι γενομένης ἐν Βιέννῃ ἐπὶ τῇ πεντεκαιεκοσαετηρίδι τῶν γάμων τοῦ αυτοκράτορος. Μόναί αἱ διάφοροι ἐθνικαὶ καὶ τεχνικαὶ ἐργασίαι ἀπαιτοῦσι δαπάνην 250,000 μαρκῶν.

*
**

Τὸ Μόναχον ὑπῆρξε πάντοτε πόλις, ἐν ἧ αἱ καλαὶ τέχναι ἐπροστατεύθησαν καὶ ἤκμασαν. Ἐνῶ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἡ ζωγραφικὴ καὶ γλυπτικὴ διέλαμψαν ἐν τῇ διεθνεῖ ἐκθέσει τῆς πόλεως ἐκείνης, κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος θὰ διαγωνισθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς αὐτῆς πόλεως τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν γερμανῶν ὑποκριτῶν. Τὸν ἰούλιον θὰ διαχθῇ ἐν τῷ βασιλικῷ θεάτρῳ σειρὰ κλασικῶν δραμάτων Γκαίτε, Σχίλλερ, Σέξπηρ, Κλάιστ καὶ ἄλλων, ὑπὸ τῶν ἀρίστων ὑποκριτῶν τῶν θεάτρων Βερολίνου, Βιέννης, Μονάχου, Δρέσδης, Ἀψβούργου, Ἀννοβερ, Καρλαρούης καὶ Λειψίας. Οἱ μέχρι τοῦδε δηλώσαντες ὅτι θὰ μετᾶσχῃ τῶν παραστάσεων εἶναι 24 ὑποκριταὶ καὶ 13 ὑποκριτρίαι. Ἡ διεύθυνσις τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης πανηγύρεως ἀνετέθη τῷ ὀνομαστῷ ὑποκριτῇ τοῦ Μονάχου καὶ διευθυντῇ τοῦ δραματικοῦ τμήματος τοῦ ὀδείου E. Πόσαρτ. Ἡ τῶν ξένων συρροὴ προαγγέλλεται μεγάλη.

*
**

Ἐν Γίλλιγγαμ τοῦ Τσάταμ ἐδόθη τῇ παραμονῇ τοῦ νέου ἔτους χορὸς, οὗ τινος συμμετέσχον 59 γέροντες καὶ γυναικίαι, ὧν περ ἀθρόων ἡ ἡλικία συμποσοῦται εἰς 4,259 ἔτη. Ὁ πάντων πρεσβύτατος, γεννηθεὶς τῷ 1790, πρῶτος ἐχώρευσε ἐπιτερωπῶς ἅμα καὶ τεχνικῶς μετὰ τῆς συγχορευτρίας του, ἰδούσης καὶ αὐτῆς· τὸ φῶς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα. Τῶν ξένων ἡ ἡλικία κατὰ μέσον ὄρον ἀνέβαι-

νεν εἰς τὸ 72 ἔτος· πάντες δὲ ἐχώρευσαν τοὺς ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν συνηθιστέρους χοροὺς, ὧν οἱ πλείστοι παρεδόθησαν ἤδη εἰς τὴν λήθην.

*
**

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εὐρέθη ἐν Σύρῳ ἐσφαγμένος ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ περιτετυλιγμένος ἐν τῷ ἐφαπλώματι αὐτοῦ χιὸς τις πωλητῆς μαστίχης ἐν ταῖς ὁδοῖς. Συνελήφθη συγγενής τις τοῦ δολοφονηθέντος εἰκοσαετῆς, καθ' οὗ ὑπάρχουσι πολλὰ ὑπόνοια.

*
**

Ἐν Βώλῳ συνέβησαν τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα τρεῖς σεισμοὶ σφοδροὶ, ἐξ ὧν πολλαὶ οἰκίαι διερράγησαν, φόβος δὲ μέγας ἐκυρίευσεν τοὺς κατοίκους.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ λίαν γνωστὸς εἰς τὸν ποιητικὸν κόσμον κ. Γεώργιος Μαρτινέλλης ἐδημοσίευσεν νέαν σειρὰν λυρικῶν αὐτοῦ ποιήσεων ὑπὸ τὸν τίτλον ΕΡΩΤΙΚΑ. Ἐκ τῆς ὡραίας ταύτης ἀνθοδέσμης ἀποσπῶμεν ἐν ἄνθος ὅπερ προσφέρομεν τοῖς κκ. συνδρομηταῖς ἡμῶν ὄντες βέλαιοι ὅτι οὗτοι θέλουσι σπεύσει νὰ ποκτήσωσιν ὀλόκληρον τὴν ἀνθοδέσμη.

Ἐνα ῥόδο.

Εἶδες ποτέ σου ῥόδο
Ἵν' αὐτοῦτο νὰ σοῦ μοιάζει;
ἽΩ, κύττα πόση ἐκφράζει
Ἄγάπη τρυφερή!

Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦτο
Ποῦ ἐφέτος ἐγεννήθη
Γιὰ τὰ χρυσά σου στήθη
Τὸ γέννησεν ἡ γῆ.

Χαριτωμένον ἄνθος
Ποῦ τὸ θρηνοῦν οἱ κῆποι!
Μόν' ἡ ψυχὴ τοῦ λείπει,
Ἐμφύχως εἰς τὸ σῦ.

Ἄλλὰ γιατί καὶ τώρα
ἽΩς πρῶτα δὲν μυρίζεις;
ἽΔές το πῶς ἀχνίζει,
Τὰ φύλλα του πῶς κλεῖ!

Λυπήσου το παρθένα
Κάτι κρυφὰ τὸ καίει,
Σοῦ φαίνεται πῶς κλαίει,
ἽΩ! ξέρω τὸ γιατί.

ἽΠερῆφانو τὸ ῥόδο,
Ποῦ Ἵς τ' ἄνθη βασιλεύει,
Τὸ χρῶμα σου ζηλεύει,
Τὰ κάλλη σου φθονεῖ.

Καὶ σὺ μ' ἕνα φιλάκι,
Παρθένα, μάγεψέ το
ἽΣ τὸ στήθος φύλαξέ το,
Καὶ θὰ ταπεινωθῇ.

Τὸν φθόνον ἐκεῖ μέσα
Θὰ ἰδῆς νὰ λησμονήσῃ,
Κι' ὡς πρῶτα νὰ μυρίσῃ,
Κι' ὡς πρῶτα νὰ χαρῆ.

Ἡ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εἰκὼν παριστᾷ τὴν τόσον περιώνυμον νῆσον Isola Bella (Καλόνησον), ἣν δημοσιεύομεν κατὰ προτροπὴν πολλῶν φίλων τοῦ Παρθενῶνος. Τὴν περιγραφὴν τῆς ἀληθῶς ὡραίας ταύτης νήσου θὰ δημοσιεύσωμ-ν προσεχῶς

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ἽΓ' ΑἰΝΙΓΜΑΤΟΣ

Εὐδαιμορία.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ **Παρθενῶνος** ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.
Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἀθηναῖο.

Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Σπ. Πρινάρη.
Ἐν Ναυπλίῳ παρὰ τῷ κ. Παύλῳ Ἰατρῷ.
Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῷ κ. Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν Θῆβαις παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Σφίγγος.

Ἐν Ἰθάκῃ παρὰ τῷ κ. Κ. Ν. Παυλάτῳ.
Ἐν Κερκύρῃ παρὰ τῷ κ.
Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.
Ἐν Κωρ/πόλει παρὰ τῷ κ. Δ. Ἠλιάδῃ.
Ἐν Βρατίῳ παρὰ τῷ κ. Κ. Παπάζογλῃ.